

ος (27.12.1930

(Ένας σύγχρονος Άγιος)

Συνέχεια από (3)

6. Οσιακό τέλος.

Η ασθένεια ήταν ισόβιος σύντροφος του π. Επιφανίου, συνυφαίνετο με την ίδια την ύπαρξή του, γι' αυτό και συνήθιζε να λέει: «από τας απείρους ευεργεσίας του Θεού εις την ζωήν μου, τρεις διακρίνονται διά την σπουδαιότητα των. Η πρώτη είναι

ότι εγεννήθη Ορθόδοξος, η δευτέρα, ότι ηξιώθη να Τον υπηρετήσω και η τρίτη είναι η ασθένειά μου».

Αντιμετώπισε ο π. Επιφάνιος την ασθένειά του, σε αντίθεση με τον τρόπο που ημείς οι συνήθεις πιστοί την αντιμετωπίζουμε, ως θείο δώρο.

Έχοντας και εις το σημείο αυτό υπόδειγμα τον μέγα Απόστολο των Εθνών Παύλο, πίστευε απόλυτα πόσο ευεργετικές για τη ζωή των πιστών είναι οι ασθένειες και οι δοκιμασίες, πόσο ωφελούν, ωριμάζουν και συμβάλλουν στην πνευματική τελείωση του πιστού, όταν βεβαίως αντιμετωπίζονται ορθά και σύμφωνα με την διδασκαλία του Χριστού.

Όπως χαρακτηριστικώς αναφέρεται στην πιο κρίσιμη φάση, της ασθενείας του, όταν πλησίαζε προς το τέλος ο βίος του και τον ρώτησαν: Τί γίνεσθε Γέροντα; απήντησε: γίνομαι (δηλαδή ωριμάζω). [\(περισσότερα...\)](#)